

7. Кримінально-процесуальний кодекс України від 28 грудня 1960 року № 1001-05 // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1961. – № 2.
8. Скулиш Є. М. Негласні слідчі (розшукові) дії за кримінально-процесуальним законодавством України / Є. М. Скулиш // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2012р.
9. Кримінально-процесуальний кодекс України : науково-практичний коментар ; за загальною ред. В.Д. Гончаренко, В.Т. Нор, М. Є. Шуміло. – К., Юстиніан, 2012. – 1224 с.
10. Молдован А. В. Кримінальний процес: Україна, ФРН, Франція, Англія, США : навч. посіб. / Молдован А. В. – К. : Центр навчальної літератури, 2005. – 352 с.
11. Погорецький М. А. Використання матеріалів оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі республік Латвії та Молдови / М. А. Погорецький // Вісник прокуратури. – 2007. – № 9. – С. 122–128.
12. Прослушивание телефонов в международном праве и законодательстве одиннадцати европейских стран / сост. Е. Е. Захаров. – Х. : Фолио, 1999. – 152 с.
13. Законодательство Италии о борьбе с организованной преступностью // Законность – 1993. – № 11. – С. 34–39.
14. Кавалиерис А. К. Об одном аспекте интеграции криминалистической и оперативно-розыскной деятельности / А. К. Кавалиерис // Роль и значение деятельности профессора Белкина Р. С. в становлении и развитии современной криминалистики : Материалы международной научно-практической конференции. – М., 2002. – С. 66–72.
15. Шадрин В. С. Обеспечение прав личности при расследовании преступлений / Шадрин В. С. – М. ; Изд-во Юрлитинформ, 2000. – 232 с.

ЩЕНКО Д. А.,
аспірант кафедри криміналістики
та судової медицини
(Національна академія
внутрішніх справ)

УДК 343.9

ФОРМУВАННЯ НАУКОВИХ ШКІЛ У КРИМІНАЛІСТИЦІ

Розглянуто питання організації та діяльності наукових шкіл і шляхи їх організації та розвитку у криміналістиці.

Ключові слова: наукові школи, лідер наукової школи, спільна проблематика.

Рассмотрены вопросы организации и деятельности научных школ и пути их организации и развития в криминалистике.

Ключевые слова: научные школы, лидер научной школы, общая проблематика.

Вступ. Саме поняття «наукова школа» багатозначне – в науковій літературі існує значна кількість підходів до визначення та класифікації наукових шкіл залежно від способу виникнення та формування школи, основної мети її діяльності тощо.

А. П. Огурцов зазначав, що наукова школа формується двома шляхами. Лідер наукової школи може запропонувати та розробити наукову теорію, яка отримує визнання. У даному випадку члени наукової школи орієнтуються на подальший розвиток цієї теорії, на її використання в інших галузях, корегування та усунення помилок, відхилень тощо [17, 252–253].

Інший шлях формування школи полягає в тому, що теоретична програма, яка об'єднує вчених, формується в ході діяльності наукової школи. В даному разі, хоча принципова ідея й висунута лідером наукової школи, проте кожний учений бере свою участь у формулюванні теоретичної позиції наукової школи, яка розгортається, збагачується та коректується завдяки спільним зусиллям учених [17, 253].

Хоча в обох запропонованих автором шляхах утворення наукових шкіл наявна ознака лідерства у такій школі, принципова їх відмінність полягає саме у ролі лідера в діяльності школи. Позиції лідера наукової школи та його роль не завжди розглядаються як абсолютні. Науковці мають думку про те, що всередині наукової школи допустима ситуація, за якої члени наукової школи самостійно визначають напрямок подальшої діяльності, корегують основну ідею лідера тощо. При цьому зберігається спільність наукової діяльності, її мети та завдання, поглядів на їх досягнення. Як бачимо, наукова школа може розвиватися у ході колективного обговорення та праці, а не виключно з позицій наслідування. Така позиція розширює межі поняття наукової школи.

Постановка завдання. Мета статті – дослідження організації наукових шкіл, у яких поєднувалися б зусилля науковців і практиків.

Результати дослідження. Переважна більшість феноменів, які в історії науки традиційно характеризуються як наукові школи, функціонують так, що окремі провідні вчені ініціюють виникнення поля комунікацій між дослідниками, це поле зберігається довгий час завдяки їх власному впливу («класичні» школи) [15, 218]. Ми спостерігаємо ситуацію, в якій навколо визнаного вченого утворюється коло осіб, які є його послідовниками та учнями. Кількість таких осіб збільшується й, відповідно, збільшується кількість комунікативних зв'язків ученого, що стають базою, на основі якої утворюється наукова школа. Тобто, як ми вже зазначали, вихідною точкою, початком наукової школи стає певна особа, зі специфічним набором особистісних та професійних якостей – лідер наукової школи.

На противагу цьому деякі вчені акцентують увагу на тому, що необхідно відмовитися від загальнообов'язковості вимоги, відповідно до якої видатна особистість має займати домінуюче становище в якості вчителя та творця школи. Тим самим об'єднання рівноправних учених, які можуть існувати поза офіційними інституціональними організаціями, могли б бути сприйняті як можлива форма існування наукових шкіл [15, 228–229]. Вихідною точкою наукової школи може виступати не лише видатна особистість, але й спільний напрямок та спрямованість наукових досліджень різних учених, або ж праця в межах одного структурного підрозділу. Звичайно, це стає можливо за наявності всіх інших, крім наявності лідера, ознак наукової школи.

Утім це не єдиний шлях для формування наукової школи. Не лише видатний науковець може сформувати наукову школу, школа може бути сформована й на базі науково-дослідних центрів, лабораторій і мати ім'я відповідно до тематики наукових досліджень. Наприклад, у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка існує наукова школа, витоки якої сягають у середину позаминулого століття. Вона має назву відповідно до галузі: «Київська школа кримінального права» [3]. У таких школах також може бути особа, яка здійснює керівництво та координацію діяльності колективу, але при цьому не відповідає ознакам лідера наукової школи. Проте це суттєво не впливає на ефективність діяльності та професійність наукової школи.

Вже одна лише тенденція визнавати на рівні з «класичними» школами, в яких особистість лідера є вихідним пунктом, також і «некласичні» школи, позбавлені такої особливості, вказує на те, що поняття «наукової школи» не може бути визначено за допомогою поняття про відносини «учитель та учень» у безпосередньому значенні цих слів [15, 228]. Г. Лайтко, один із небагатьох учених, який допускає існування наукової школи без обов'язкової наявності лідера-засновника, а виключно на основі спільної проблематики дослідження та єдиних підходів до її розробки.

Г. Лайтко вважає, що слід виокремити чотири ідеальних типи наукових шкіл:

1. Наукові школи зі структурою, орієнтованою на центр, та контактною комунікацією. Цей тип безпосередньо відповідає «класичній» науковій школі з індивідуальним авторством щодо основоположної ідеї та групою учнів, які концентруються навколо лідера.

2. Наукові школи зі структурою, орієнтованою на центр, та з опосередкованою комунікацією. В «чистому вигляді» в таких школах присутнє індивідуальне авторство.

3. Наукові школи, у яких відсутній центр, але такі, в яких наявна контактна комунікація. Тут наукові школи реалізуються у кооперації вчених, які рівні за рангом.

4. Наукові школи, у яких відсутній центр, та в яких наявна опосередкована комунікація. В даному випадку основоположна ідея формується й реалізується в різноманітних місцях, незалежно та відносно одночасно; спільність ідей наукової школи пізнається за допомогою літератури [15, 225].

У перших двох типах наукових шкіл можна спостерігати наявність лідера як центру наукової школи, навколо якого вона об'єднується й формується. Комунікаційні зв'язки у такій школі можуть бути прямими та опосередкованими. Тобто, якщо така група включає в себе відносно невелику кількість членів, то в більшості існуватиме пряма й безпосередня комунікація між лідером і всіма іншими учасниками.

В аналізі наукових шкіл, вихідним пунктом якого було уявлення про контактні групи, що концентруються навколо особистості вчителя, виявляється, що у процесі розширення подібних шкіл прихильники включаються в групу без безпосереднього особистого спілкування [15, 229]. Якщо ж у наукову школу включається велика кількість осіб, або в ній, крім безпосередніх учнів лідера, присутні наступні покоління вчених – наявність прямих комунікаційних зв'язків у такій школі менш імовірна. Такі типи наукових шкіл доводять, що наявність безпосередньої комунікації між членами наукової школи та її лідером досить важлива, але не принципово необхідна у їх діяльності. Пізнання ідей, принципів, загальної концепції наукової школи можлива через комунікацію з учнями, знайомство з їх науковими працями та науковими працями лідера наукової школи, участь у конференціях та з'їздах. Яскравим прикладом цього слугують наукові школи, які мають довгу історію й не одне покоління вчених. Зокрема, це стосується фізіологічної школи І. М. Сеченова, історію розвитку якої проаналізовано К. А. Ланге [16, 188–194].

Щодо четвертої групи наукових шкіл, виділеної Г. Лайтком, ми вважаємо за можливе не зовсім погодитися з таким твердженням. На наше переконання, в даному випадку не досить правильно говорити про наукову школу. Повертаючись до викладеного раніше, ми зараховуємо до ознак наукової школи наукове самовизначення, самоідентифікацію кожного члена наукової школи. Кожен науковець, який займається працею в рамках наукової школи, розуміє та підтримує принцип єдності школи, яка проявляється у спільності мети та спрямованості. В іншому випадку ми можемо відмітити лише окремих дослідників, які здійснюють вивчення єдиної теми зі схожих позицій, аспектів. Але при цьому втрачено суттєву ознаку єдності.

У свою чергу, К. А. Ланге виклав інший підхід до розмежування «класичних» і «некласичних» наукових шкіл. «Класичну» наукову школу він розглядав як неформальний науковий колектив, що формується при провідному вченому на базі вищого навчального закладу з метою навчання наукової творчості. «Некласичну» або «сучасну» наукову школу К. А. Ланге розглядав як неформальний науковий колектив, що формується на базі науково-дослідного закладу та об'єднує певну кількість наукових колективів з метою колективної розробки певної наукової ідеї (проблеми, напрямку) [16, 207].

На думку К. А. Ланге, зазначені типи наукових шкіл мають загальні спільні риси, але основна їхня відмінність впливає з мети їх існування, різної спрямованості. У першому випадку, основною метою є систематична підготовка та навчання молодих учених, які згодом мають можливість заснувати власні наукові школи. У другому – також наявна педагогічна складова, але переважна кількість часу наукової школи витрачається на дослідження та розроблення конкретної визначеної ідеї, теми, концепції тощо. «Некласичні» наукові школи мають практичну, прикладну спрямованість.

К. А. Ланге, пояснюючи такий розвиток наукових шкіл, зазначив, що сенс, який вкладався в поняття «наукова школа» в XIX й на початку XX ст., повністю відповідав тим цілям і завданням, які стояли тоді перед подібними науковими колективами, – це були школи, в яких в учителя (глави школи) учні навчалися наукової творчості. Незабаром межі визначення суті терміна «наукова школа» значно змінилися [16, 195].

Н. П. Дубінін надав терміну «школа» два основних значення. Школа – це, передусім, освітній, виховний заклад, який дає учневі систематичне навчання та виховання відповідно до інтересів суспільства. Крім того, термін «школа» позначає наявність певних напрямів у філософії, науці, мистецтві та літературі [6, 153].

В. І. Астахова, Є. В. Астахова та А. А. Гайков узяли за основу історико-еволюційний підхід та виділили чотири типи шкіл:

1. Школа як визнана наукова система, (наприклад, сучасна економічна теорія) в розумінні сукупності набутого соціально значущого знання, яка характеризує наукову складову суспільної свідомості й може бути названа школою класичного наукового мислення.

2. Школа науково-освітня, яка крім розробки оригінальної дослідницької програми та відповідних теорій і концепцій, здійснює підготовку молоді до науково-дослідної діяльності.

3. Школа як дослідницький колектив – одна з найпоширеніших і одночасно продуктивних форм організації колективної наукової творчості, яка обов'язково реалізує авторську дослідну програму.

4. Школа як напрям у певній галузі знань – це найбільш завершена форма колективної пізнавальної творчості. Вона характеризує, перш за все, зрілий період розвитку конкретної науки; наприклад, в науковому менеджменті нині сформувалися три концептуальні підходи, залежно від міри впровадження кількісних методів дослідження [1, 14–15].

Ми хотіли б зазначити що, підхід до наукової школи, як до сукупності набутих знань, що характеризують один із аспектів суспільної свідомості, на наш погляд, ототожнює її з наукою, що ми вважаємо нелогічним. Наступні зазначені три типи наукових шкіл, на наше переконання, дуже яскраво, чітко та конкретно відображають процес еволюції такого наукового колективу, як наукова школа. Ми маємо лише одне застереження: школа, як дослідний колектив у розвитку наукових шкіл передує школі науково-освітній. Це пояснюється тим, що на початковому етапі розвитку наукова школа має утвердитися як науковий колектив, розробити програму дослідження тощо, й тільки після цього зможе здійснювати підготовку нових науковців.

На думку В. К. Криворученка сам термін «наукова школа» неоднозначний, зазвичай використовуються, в основному, три категорії даного поняття:

– Формальне об'єднання, науково-освітня організація будь-якого статусу (університет, кафедра, факультет, науково-дослідна лабораторія).

– Дослідний (творчий) колектив, не обов'язково такий, що має формальну належність до будь-якого структурного підрозділу університету або науково-дослідного інституту.

– Напрямок у науці, який об'єднує інтереси групи дослідників [13].

Підсумовуючи, можна зазначити, що різноманіття поглядів на саму суть такого феномену, як наукова школа, закономірне та зрозуміле. Ми підтримуємо точку зору М. Г. Ярошевського й переконані, що наукову школу, як і будь-яку динамічну систему, слід розглядати та досліджувати в динаміці, з позицій еволюційного розвитку, який вона проходить [19, 56]. Ми здійснили спробу систематизувати зазначені підходи й виділили такі етапи розвитку та поступових змін наукової школи:

– Наукова школа як дослідницький колектив, тобто форма організації колективної наукової творчості, що реалізує дослідну програму. Такий колектив може бути засновано керівником-науковим лідером, а також може розвиватися на базі будь-якого структурного підрозділу вищого навчального закладу, науково-дослідного інституту, науково-дослідної лабораторії тощо. Такий колектив на добровільних засадах об'єднує вчених, які зацікавлені у

дослідженні визначеного напрямку. В такій школі може існувати безпосередня та опосередкована комунікації між її учасниками залежно від їх кількості та інших особливостей.

1. Наукова школа, що виконує освітню функцію – це усталений, міцний науковий колектив, який, крім безпосередньо наукової діяльності в обраному науковому напрямку, набув необхідного досвіду й здатності здійснювати навчання та підготовку талановитої молоді, молодих науковців. На наш погляд, розширення діяльності наукової школи з виключно дослідної до педагогічної є ознакою її зростання та набуття вищої кваліфікації.

2. Наукова школа як окремий напрямок у науці – найвищий ступінь розвитку наукової школи, що характеризується найбільшою згуртованістю наукового колективу, ефективністю та продуктивністю їх діяльності, а також науковим і громадським або державним визнанням.

Вище наведено підходи до розуміння типології наукових шкіл узагалі. Очевидно, що однозначного сприйняття наукових шкіл, їх різновидів, складу, статусу, функціонального навантаження ще не вироблено. Водночас окреслені роздуми науковців та узагальнення можуть бути використані для розробки конкретних проблем формування наукових шкіл у юриспруденції взагалі та криміналістиці, зокрема. Надзвичайно важливе значення це має для криміналістики. Специфічність криміналістики полягає в тому, що наявні науково-дослідні установи криміналістичної спрямованості практично повністю завантажені проведенням експертних досліджень та забезпеченням функціонування криміналістичних обліків для належної протидії злочинності. Тому науково-дослідні інститути судових експертиз Міністерства юстиції та експертні підрозділи Міністерства внутрішніх справ фактично не мають належних умов для фундаментальних і прикладних криміналістичних досліджень. Розробка проблем криміналістичної науки та практики переважно здійснюється на кафедрах криміналістичного спрямування вищих навчальних закладів України. Така форма організації криміналістичних наукових досліджень теж не може бути визнана оптимальною, так як викладачі навчальних закладів задіяні для забезпечення навчального процесу.

У різних джерелах з криміналістики водночас можна натрапити на інформацію про існування різноманітних шкіл криміналістичної науки. Вони називаються відповідно до окремих навчальних закладів або конкретних науковців, які їх очолюють. Так, відповідно до конкретних начальних закладів називаються наукові школи криміналістики у Національному університеті «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого» [10], Національному університеті «Одеська юридична академія» [9], Академії внутрішніх справ Республіки Білорусь [8]. Крім того, як зазначалося раніше, наукові школи в криміналістиці пов'язують і з конкретними іменами криміналістів. Так, формування та розвиток наукової криміналістичної школи у Харківському юридичному інституті (нині Національний університет «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого») здійснювалося за безпосередньої участі доктора юридичних наук, професора О. Н. Колесніченка [12]. Серед провідних учених – засновників наукових шкіл в Україні називають В. П. Бахіна [2, 12], В. Г. Гончаренко [4, 7], В. О. Коновалову [18, 3–4], В. К. Лисиченка [7, 10–14], М. В. Салтєвського [11, 21]. Про засновників наукових шкіл в Україні можна говорити, виходячи з твердження відомого російського криміналіста І. О. Возгріна про те, що найбільший внесок у теорію та практику криміналістики України внесли такі відомі вчені, як доктори юридичних наук, професори Л. Ю. Ароцкер, В. П. Бахін, В. Г. Гончаренко, А. В. Іщенко, О. Н. Колесніченко, В. О. Коновалова, В. К. Лисиченко, М. П. Макаренко, Г. А. Матусовський, І. В. Постика, В. В. Тищенко, І. Я. Фрідман, а також багато інших видатних дослідників [5, 138].

Цікавою особливістю окреслення наукових шкіл з криміналістики в Україні та серед науковців Співдружності Незалежних Держав є така ситуація, коли називаються наукові школи, але не даються їхні критерії чи інші ознаки.

Найефективнішою, з нашої точки зору, була б така організація наукових шкіл, у яких поєднувалися зусилля науковців, практиків та викладачів. Йдеться про навчально-наукові комплекси, що існували наприкінці 80-х рр. минулого століття в Академії управління МВС СРСР. Такі навчально-наукові комплекси створювалися на основі відповідних кафедр. Так,

криміналістичний навчально-науковий комплекс у своєму складі мав викладачів кафедри криміналістики, науковців криміналістичної лабораторії та провідних криміналістів-практиків, які працювали на громадських засадах. Серед членів цього колективу періодично проводилися взаємозаміни, що забезпечувало ґрунтовне викладання дисциплін криміналістичної спрямованості, різноманітність і динамічність наукових пошуків.

Висновки. Звичайно, всі питання організації та діяльності наукових шкіл ще чекають свого вирішення, та автор має надію, що викладені роздуми зацікавлять колег-криміналістів і сприятимуть подальшим пошукам шляхів організації й розвитку наукових шкіл у криміналістиці.

Список використаних джерел:

1. Астахова В.И. Научные школы: проблемы теории и практики: монография /В.И. Астахова, Е.В. Астахова, А.А. Гайков и др.]; под общ. ред. В.И. Астаховой, Е.В. Астаховой; Нар. укр. акад. – Х. : Изд-во НУА, 2005. – 332 с.
2. Бахин Владимир Петрович. Библиография (к 80-летию со дня рождения). – Ирпень: Ирпенская финансово-юридическая академия, 2012. – 92 с.
3. Берзін П.С. Київська школа кримінального права (1834–1960 роки): Історико-правове дослідження : монографія / П. С. Берзін. – К. : «ВД «Дакор», 2013. – 1144 с.
4. Бояров В. І. Криміналіст за покликанням, інтелігент за духом / В. Г. Гончаренко // Гончаренко В. Г. Вибране. – К. : Прецедент, 2011. – 791 с.
5. Возгрин И. А. Введение в криминалистику: История, основы теории, библиография / И. А. Возгрин. – СПб. : Юридический центр Пресс, 2003. – 475 с.
6. Дубинин Н. П. Научная школа / Н. П. Дубинин // Школы в науке ; [под ред. С. Р. Микулинского, М. Г. Ярошевского, Г. Кребера, Г. Штейнера]. – М. : Наука, 1977. – С. 153–155.
7. В. К. Лисиченко – науковий керівник і опонент / А. В. Іщенко, Д. А. Іщенко // Криміналістична наука: витоки, сучасність та перспективи : збірник матеріалів І Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 90-річчю з дня народження В. К. Лисиченка та 92-річчю з дня народження І. Я. Фрідмана. – Ірпінь : Міжрегіональна фінансово-юридична академія, 2012. – 275 с.
8. Кафедра криміналістики [Електронний ресурс] / Академія Міністерства внутрішніх дел Республіки Беларусь : Кафедра криміналістики. – Режим доступу : <http://academy.mia.by/index.php/ru/kafedry/kriminalistiki>.
9. Кафедра криміналістики [Електронний ресурс] / Національний університет «Одеська юридична академія»: Структура: Кафедра криміналістики. – Режим доступу : http://onua.edu.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=224&Itemid=73&lang=ru.
10. Кафедра криміналістики [Електронний ресурс] / Національний університет «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого» : Кафедри : Кафедра криміналістики. – Режим доступу : <http://jur-academy.kharkov.ua/>.
11. Кафедра криміналістики КНУВС 45 років (1964–2009) : Довідкове видання. – К. : КНУВС, 2009. – 138 с.
12. Коновалова В. Е. Алексей Никифорович Колесниченко – ученый, педагог, создатель научной школы в криминалистике / В. Е. Коновалова // Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского, 2006. – Серия «Юридические науки». – Том 19 (58). – № 2. – С. 340–342.
13. Криворученко В. К. Мысли о научных школах [Электронный ресурс] / Криворученко В. К. Московский государственный университет: Научная деятельность ; Криворученко В. К. Научные школы – важнейший фактор развития современной науки. – Режим доступа : http://www.mosgu.ru/nauchnaya/scientificschools/about/Krivoruchenko_factor/.
14. Криміналістика і судовба експертиза (школа професора Р. С. Белкіна) [Електронний ресурс] / Академія управління Міністерства внутрішніх дел Російської Федерації : Научная деятельность : Научные школы: Криміналістика і судовба експертиза

(школа профессора Р. С. Белкина). – Режим доступа : <http://www.amvd.ru/D/node/150>.

15. Лайтко Г. Научная школа – теоретические и практические аспекты / Г. Лайтко // Школы в науке ; [под ред. С. Р. Микулинского, М. Г. Ярошевского, Г. Кребера, Г. Штейнера]. – М. : Наука, 1977. – С. 217–247.

16. Ланге К. А. Организация управления научными исследованиями / К. А. Ланге. – Ленинград : Наука, 1971. – 248 с.

17. Огурцов А. П. Научная школа как форма кооперации ученых / А. П. Огурцов // Школы в науке ; [под ред. С. Р. Микулинского, М. Г. Ярошевского, Г. Кребера, Г. Штейнера]. – М. : Наука, 1977. – С. 248–261.

18. Шепитько В. Ю. Предисловие / В. Ю. Шепитько // Коновалова В. О. Вибрані твори / В. О. Коновалова. – Х. : Апостіль, 2012. – 528 с.

19. Ярошевский М. Г. Логика развития науки и научных школ / М. Г. Ярошевский // Школы в науке ; [под ред. С. Р. Микулинского, М. Г. Ярошевского, Г. Кребера, Г. Штейнера]. – М. : Наука, 1977. – С. 7–96.

КОЛОСОВА О. О.,

кандидат юридичних наук, викладач
(Черкаський факультет Національного
університету «Одеська юридична
академія»)

УДК 347.91/95

НАКАЗНЕ ПРОВАДЖЕННЯ ЯК СПРОЦЕНИЙ ВИД ЦИВІЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА

Присвячено аналізу сутності наказного провадження в цивільному процесі та процесуальному порядку його здійснення. Автор звертає увагу на процесуальний порядок видачі судового наказу та механізм його скасування.

Ключові слова: цивільне судочинство, цивільний процес, судовий розгляд, наказне провадження, судовий наказ, спрощений вид судочинства.

Статья посвящена анализу сущности приказного производства в гражданском процессе и процессуальном порядке его осуществления. Автор обращает внимание на процессуальный порядок выдачи судебного приказа и механизм его отмены.

Ключевые слова: гражданское судопроизводство, гражданский процесс, судебное разбирательство, приказное производство, судебный приказ, упрощенный вид судопроизводства.

The article is devoted to analysis of the nature of writ proceedings in civil process and procedural sequence of its realization. The author also draws attention to the procedural sequence of issuing a writ and the mechanism of its abrogation.

Key words: civil procedure, civil process, a trial, writ proceedings, a writ, a simplified form of justice.

